

θα το ληψώ άλλη φορά νά ο' άφήσω μόνο...

Και δίχως νά σταθίς ν' άκούσης τις διαμαρτυρίες του, έτρεξε άμέσως στην κουζίνα.

—“Αμα δέν σέ περιποιηθώ έγώ, χάνεις τό ήθικό σου, καυμένε ‘Αρμάνδε! του ξαναείπε όταν γύρισε, κρατώντας ένα δίσκο στολισμένο μέ πυρογραφίες και μ' ένα ζεστό και μυρωδάτο τίλλιο. Ποιός ξέρει πόσο θα κακοπέρασεσ μονάχος! Μά ξεχνάς λοιπόν ότι στην ήλικία μας πρέπει νά ζούμε ήσυχα, ορόνιμα, γιατί είμαστε παιδιά γέροι...”

—Δέν είχες όμως τις ίδιες ιδέες τό 1907! τής ξέκοψε απότομα ο άνδρας της.

—‘Αλήθεια; Έκανε ή Μαντλαίν, Τό 1907; “Α! Πού θυμάμαι παιδιά τί ιδέες είχα εδώ και εικοσιέξη χρόνια;...”

Τό 1907... Στή Μαντλαίν φαινόταν ότι είχε περάσει από τότε ένας ολόκληρος αιώνας. Κι' αλήθεια, πώς μπορούσε νά θυμάται ότι είχε πεί τότε δύο-τρεις φορές κρυφά για νά συναντήσει τό φίλο της, από μία τρέλλα, από μία ιδιοτροπία, για νά δοκιμάση κι' εκείνη μία έρωτική περιπέτεια;...

Τώρα παιδιά ή κ. Μαντλαίν Μπουϊσσονέλ ήταν μία χοντρή γυναίκα μέ γκριζα μαλλιά πού φορούσε πάντα σκούρα και μαύρα φορέματα... Μία χοντρή γυναίκα πού καθάριζε τις γωνίες του ταβανιού άπ' τις άράχνες, πού μπάλανε ύπομονετικά τ' ασπρόρρουχα και πού κατέβαινε κάθε πρωί για νά κάνει τά ψώνια της. Ήταν μία καλή νοικοκυρά πού νοιαζόταν για τόν άνδρα της και πού δέν συλλογιζόταν τίποτε άλλο, παρά τήν ήσυχη, τή μονότονη, τήν ειρηνική ζωή της...

—Φτάνει νά μή μου άρρώστους, έκανε μία στιγμή κυτάζοντας τόν άνδρα της πού έπινε τό τίλλιο του.

Κι' έπειτα πήρε άμέσως μία κουθέρα και του τύλιξε τά πόδια.

—Μήπως κρύωσες; τόν ρώτησε. Είπε λιγάκι χλωμό τό πρόσωπό σου...

‘Ο Μπουϊσσονέλ σήκωσε τούς ώμους του.

—Δέν έγω τίποτα. Είμαι θαυμάσια στην ύγεια μου! τής άπάντησε γκρινιάζοντας.

—Τότε ήσύχασε λίγο, θά σου κάνη καλό κι' άφού τό θέλεις, πάμε τ' άπόγευμα στόν κινηματογράφο, άν κι' είσαι κουρασμένη, καυμένε ‘Αρμάνδε...

Κι' ή κ. Μπουϊσσονέλ άγκάλιασε και φίλησε τρυφερά τόν άνδρα της στό μέτωπο.

‘Ο τμηματάρχης τότε του ύπουργείου τών ‘Εσωτερικών έδηξε για νά καθαρίση τή φωνή του και μ' ένα παράξενο τόνο, πού τόν άκουσε για πρώτη φορά ή γυναίκα του, τής άπάντησε:

—“Άκουσε, Μαντλαίν, άλλαξα γνώμη... Δέν θηραύεσαι... Δέν άξίζει τόν κόπο νά χάσουμε τήν ήσυχία μας για νά πάμε στόν κινηματογράφο.

‘Η γυναίκα του, μέ εικοσιέξη χρόνων πιστή κι' άφοσιωμένη άγάπη, δέν είχε έξιλεώσει παιδιά μία παλιά σμαρτία της; ‘Ο ‘Αρμάνδος Μπουϊσσονέλ τήν είχε κιόλας συχωρέσει. Κι' ή ζωή τους έξακολούθησε νά κυλά, όπως πρώτα, ήσυχα, μονότονα κι' ειρηνικά... ΖΑΝ ΚΟΤΤΟΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

Η ΣΤΕΨΙΣ ΕΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

‘Ο Λατίνος Ιστορικός Ούσπέσκος περιγράφει ως έξής τόν έορτασμό τής άναγορεύσεως του Κλαυδίου, εις αύτοκράτορα τών Ρωμαίων, μέσα στη Γερουσία:

“Μόλις έφθασε τό γράμμα, πού άνηγγελλε τήν άναγόρευση, ο πρώτος γερουσιαστής σηκώθηκε και είπε:

—Κλαύδιε Αύγουστε, είτε οι θεοί νά σε χαρίσουν σ' έμάς!.. ‘Η εύχή αυτή επανελήφθη από όλους τούς γερουσιαστάς, έξήντα φορές.

—Κλαύδιε Αύγουστε, έσένα, ή έναν δμιον μ' έσένα επιθυμήσαμε πάντοτε νά είχαμε αύτοκράτορα!..

‘Επανελάσαν πάλι σαράντα φορές οι γερουσιασταί.

—Κλαύδιε Αύγουστε, ή πολιτεία σέ επιθυμεί!.. ήταν ή τρίτη προσφώνηση, ή όποια επανελήφθη επίσης σαράντα φορές.

—Κλαύδιε Αύγουστε, ού αδελφός, ού πατέρας, ού γερουσιαστής άριστος, ού άληθινός ήγεμών άς είσαι για τήν πόλι!... ξαναφώναξαν κατόπιν έπί ογδόντα φορές οι γερουσιασταί.

—Κλαύδιε Αύγουστε, ελευθερώσε μας έσú από τόν Αύρήλιο!..

Και κατόπιν ο Πρόεδρος τής Γερουσίας παρédωσε τό σκήπτρο στό νέον αύτοκράτορα.

Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΦΑΝΤΑΖΕΣΘΕ

ΤΑ ΖΩΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Τά πολεμικά σκυλιά. ‘Ο ήρωϊκός Σάντο του ‘Αγγλο-Μποερικού πελέμου. ‘Η καταπληκτική γενναϊότης του. ‘Ο τραυματισμός του και ή παρασημφορία του. Γάτες, έχιδνες και χήνες ως «μασκότ». ‘Ο Πήτερ τής ‘Αγγλικής φρουράς και ή ιστορία του. Σκύλοι τραυματιοφορείς, κλπ. κλπ.

Πολλοί στρατιώτες συνήθιζον νά παίρνουν μαζί τους στόν πόλεμο τ' αγαπημένα και πιστά σκυλιά τους.

Υπάρχουν σινεπάς άπειρα παραδείγματα ήρωϊσμού και αυτοθυσίας στρατιωτικών σκυλιών, πολλά τών όποίων βρήκαν τό θάνατο, ύπερασπίζοντας μέ λύσσα τούς κυρίους τους.

Πολλά επίσης άπ' αυτά τά σκυλιά έχουν σώσει τούς κυρίους τους από βέβαιο θάνατο.

Στούς στρατούς όλου του κόσμου επικρατεί ή συνήθεια νά έχουν ένα ζώο τά διάφορα Σύντάγματα, ένα ζώο, πού τό θεωρούν ως «μασκότ» και τό παίρνουν μαζί τους στόν πόλεμο. Δέν ύπάρχει ‘Αγγλέζικο Σύνταγμα, πού νύ μήν έχη τήν «μασκότ» του.

Στόν ‘Αγγλο-Μποερικό πόλεμο τό Σύνταγμα τών μηχανικών είχε μαζί του ένα περιήμο λαγωνικό, τό όποιο ονόμαζαν Σάντο. ‘Ο Σάντο αυτός στη μάχη του ‘Υγκεριαν πολέμισε γενναϊότατα. Στήν γενική έσοδο ώρμησε σάν λυσσοίμενος στά χαρμώματα τών Μπόερς κι' άρχισε νά καταξερσίξη τις σάγκες τών ποδιών του έχθρου. ‘Ενέσπειρεν έτσι τόν πανικό στους Μπόερς, όσπου ένας άπ' αυτούς τό ζήτησε μέ τήν λόγχη του στό πλευρά. ‘Ο Σάντο σωριάστηκε τότε κάτω, χωρίς νά μισορή νά κουνηθή από τό μέρος πού έπεσε. Δέν φόρησε όπόσο ο ήρωϊκός σκύλος. ‘Ενας ‘Αγγλος στρατιώτης τόν άράξε και τόν μετέφερε στό νοσοκομείο, όπου του δέσανε τήν πληγή του. Σέ λίγο καιρό έγινε εντελώς καλά και παρασημοφορήθηκε μέ τό στρατιωτικό μετάλλιο, τό όποιον έφερον ύπερήφανα χορηγημένο τό λαϊμό του.

Στόν Κριμαϊκό πόλεμο πάλιν οι ‘Αγγλοι στρατιώτες είχαν μαζί τους...μιά γάτα! ‘Η γάτα αυτή τήν ώρα τής μάχης ακολουθούσε τούς στρατιώτες και σκοτώθηκε ένδοξα στη μάχη τής Βαλαζιάδας.

Τό 2ον Σύνταγμα τών Ουαλλών είχαν επίσης έναν τράγο ως «μασκότ», ο τράγος όμως αυτός σκοτώθηκε στη μάχη του Αίν.

Τό Σύνταγμα του Ντεθονοσίαα είχαν άλλοτε ως «μασκότ» μιά...έχιδνα, μέ τήν όποια διασεδάσαν πολλοί οι στρατιώτες. ‘Η έχιδνα αυτή ήταν τυχερή.Τό Σύνταγμα κέρδιζε, όσο ζούσε, διάφορες μάχες. ‘Από τή μέρα όμως πού τήν σκοτώσε μιά όβιδα, μαζί μέ τόν στρατιώτη πού τήν βαστούσε άπάνω του, τά πράγματα άρχισαν νά βγαίνουν άσχημα για τό Σύνταγμα του Ντεθονοσίαα, τό όποιον νικήθηκε και επανάληψην.

Τό Σύνταγμα του Σήφορντ έχει ως «μασκότ» ένα έλάφι και τό Σύνταγμα του Γουεργουϊζοσίαα μιά άντιλόπη.

‘Η περιεργότερη όμως «μασκότ» ήταν ή χήνα τής ‘Αγγλικής φρουράς του Γκόλνιστριμ, τήν όποια ονόμαζαν «Πήτερ». ‘Ο Πήτερ είχε...καταταγή έθελοντής στόν Καναδά, δηλαδή μιά μέρα κατέφυγε μόνος του στό μαγειρείο τής φρουράς. Οι στρατιώτες τόν περιποιηθήκανε κι' αυτός τούς ακολουθούσε στην ‘Αγγλία. Στό Λονδίνο δέ, σέ κάθε παρέλασι πού γινόταν, ούραγός τής φρουράς ήταν ο Πήτερ, πού έβάδιζε πάντα ξοπίσω, σοβαρός και περιήμανος.

‘Εκτός όμως από τά ζώα αυτά, πού άνήκουν σ' όλο τό Σύνταγμα, πολλοί ‘Αγγλοι στρατιώτες παίρνουν μαζί τους στόν πόλεμο τούς σκύλους των, τά γατάκια τους, τις μαιμούδες τους, κι' όποιο άλλο ζώο θέλουν, εκτός από τούς παπαγάλους, γιατί αυτοί είνε επικίνδυνοι μέ τούς παπαγαλισμούς των.

‘Ενας Γάλλος στρατιώτης σέ κάθε έφοδο έβαζε, έφομοφώντας κατά του έχθρου, τόν γάτο του άπάνω στους ώμους του!

Τά ζώα όμως πού διακρινθήκανε για τις ύπηρεσίες τους στόν παγκόσμιο πόλεμο, είνε τά σκυλιά-τραυματιοφορείς, πού τά χρησιμοποιήσανε όλοι οι έμπόλεμοι, και κυρίως οι Γάλλοι. ‘Απάνω στην κόλασι τής μάχης, μέ τά μουγκρητά τών τηλεβόλων, τις τρομερές εκρήξεις τών όβιδων και τήν έννευριστική συναυλία τών σφαιρών, τά σκυλιά αυτά, άνηφώντας κάθε κίνδυνο, εκτελούσαν θαυμάσια τό καθήκον τους. ‘Εσορναν τούς τραυματίες μέ προσχή μακρών τής μάχης, άδιαφορώντας για τις σφαίρες, πού σφύριζαν πλάι τους.

Πολλά από αυτά τά σκυλιά έχουν πάρει τόν πολεμικό σταυρό α' τάξεως, για τις ύπηρεσίες πού προσέφεραν.

